

**ONI ŠERMUJÍ
BAGETAMI
NA STŘEŠE**

DAVID DRÁBEK PODLE GEORGESE FEYDEAU

PUPEK PAŘÍŽE

REŽIE
DRAMATURGIE
SCÉNA
KOSTÝMY
HUDBA
POHYBOVÁ SPOLUPRÁCE
TEXT PÍSNĚ

OBSAZENÍ

ADALBERT, „JULES VERNE ARCHITEKTURY“
MIGNON, JEHO XANTYPICKÁ ŽENA
PAROT, STAVITEL SMUTNÉ POSTAVY
STELA, JEHO ŽENA MAKRONKOVITÉHO TYPU
MAXIM, CHLAPEC – POLÍNKO – INTELEKTUÁL
LUISA, SLUŽEBNÁ A DEALERKA ESTROGENU
DEVILLE, NEBOHÝ PŘEBORNÍK V ZADRHÁVÁNÍ
ELENA, TAMARA, ROXANA, ANNE-MARIE,
JEHO VNUČKY S VYVINUTÝMI KUSADLY

AARKHANAGH, KORÝŠOVITÝ MAJITEL HOTELU
ALOIS, NĚŽNÝ VYHAZOVAČ
Z RAKOUSKA-UHERSKA
ROUROU BWANA, AFRICKÝ ŠAMAN
SEMPÉ BROCHET, DETEKTIV
MONSTRUM Z TEMNOT

NÁPOVĚDA
INSPICE

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ladislav Chalupa, Michal Kazda a Petr Holý. Světla Kryštof Pokorný a Michal Machač. Technika pod vedením jevištního mistra Ivana Jelínka. Rekvizity pod vedením Jany Vojáčkové. Garderoba pod vedením Miloslavy Faltové. Maskérna pod vedením Evy Hruškové. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký. Výroba dekorace SEDLDEKOR spol. s r. o.

DAVID DRÁBEK
BARBORA HANČILOVÁ
DAVID MAREK
SYLVA ZIMULA HANÁKOVÁ
DAREK KRÁL
MARTIN ŠIMEK
XINDL X

VOJTĚCH DVOŘÁK
NINA HORÁKOVÁ
RADIM KALVODA
EVA LEINWEBEROVÁ
DENIS ŠAFAŘÍK
RENÁTA MATĚJÍČKOVÁ
MILAN KAČMARČÍK

LUCIE DUCHÁČKOVÁ
KRISTÝNA JEDLIČKOVÁ
LUCIA SCHUBERT
IVANA STEJSKALOVÁ
TOMÁŠ MILOSTNÝ

ZDENĚK VENCL
MAXIME MEDEDA
OREŠT PASTUKH
LEOŠ PETERÁČ

IVANA LUPAČOVÁ
RADEK JEŽIL

GEORGES FEYDEAU

Georges Feydeau se narodil jako syn finančníka Ernesta Feydeaua a polské šlechtičny Lodzie „Leokadie“ Zalewské. Leokadii obletovalo mnoho důležitých mužů a šířily se proto fámy, že Georges není synem Ernesta, ale císaře Napoleona III. či vévody z Morny. Fámy ohledně Napoleona prý Leokadie komentovala následovně: „*Jak může být někdo tak hloupý, aby si myslel, že chlapec tak inteligentní jako Georges je synem toho idiotského císaře?*“ Teorie o otcovství vévody z Morny nikdy nedementovala.

Rodiče Georgese podporovali v psaní. Ernest patřil do intelektuální smetánky, přátelil se s Gustavem Flaubertem či Alexandrem Dumasem mladším a sám vydal román *Fanny*, který uspěl mimo jiné díky své lechtivé povaze.

Georges podle vlastních slov začal s psaním her proto, že byl líný a chtěl se vyhnout domácím úkolům. Když se vymluvil na to, že celou noc psal, rázem mu bylo zanedbání úkolů odpuštěno. V sedmi letech svůj první výtvar ukázal uznávanému autorovi Henriemu Meilhacovi, který prohlásil: „*Chlapče, tvoje hra je úplně pitomá, ale divadelní. Budeš mužem divadla.*“

Meilhacova předpověď se splnila. Feydeau zaznamenal svůj první bouřlivý úspěch s vau-devillem *Dámský křejčiv* v divadle Renaissance již ve 24 letech. Po prvním kasovním trháku ovšem následovalo období, kdy se autorovi vůbec nedařilo. V té době psal do novin divadelní kritiky a učil se čtením textů slavných komediografů.

V roce 1889 se oženil s Marií-Annou Carolus-Duran, dcerou malíře, u kterého bral hodiny. Malba byla Feydeauovou velkou vášní, ale i kamenem úrazu. Navykl si totiž sbírat umění, navíc propadl hazardním hrám a neprozřetelným nákupům akcií. Finanční problémy motivovaly Feydeauovu nutnost psát divácky oblíbené komedie. Dluhy, Feydeauův nespoutaný noční život a manželčina nevěra stály u hlavních problémů manželství. V roce 1909 se Feydeau odstěhoval do hotelu Terminus, kde zůstal dalších devět let.

V roce 1918 byl hospitalizován v sanatoriu, kde se léčil s progresivní paralýzou způsobenou syfilidou. V posledních měsících svého života se propadl v šílenství. Myslel si, že je Napoleon III. a rozhoduje se svými ministry o chodu země. Zemřel v roce 1921.

Mezi jeho nejznámější hry patří *Brouk v hlavě*, *Postarej se o Amálku* a *Dáma od Maxíma*. Mnoho svých textů vymyslel spolu s dalšími autory, s nimiž se scházel přes den po kavárnách a večer ve varieté či kabaretech. Povahou byl přítom vážný až s depresivními sklony. „*Vůbec se nepodobám svým hrám, které jsou obecně považovány za veselé. Jsem v těchto záležitostech špatným soudcem. V divadle se nikdy nesměji. Zřídka se směji v osobním životě. Jsem mlčenlivý, trochu plachý.*“

Noc v Edenu, předlohu pro *Pupek Paříže*, napsal Georges Feydeau spolu s Mauricem Desvallièresem. Hra byla poprvé uvedena roku 1894 pod původním názvem *L'Hôtel du Libre échange* (*Hotel volné výměny*). Český název *Noc v Edenu* vychází z anglické filmové adaptace Petera Glenvilla *Hotel Paradiso* z roku 1956 s Alecem Guinnessem a Ginou Loblbrigidou v hlavních rolích.

BELLE ÉPOQUE – PŘELOMOVÁ DOBA

Georges Feydeau tvořil v období Třetí francouzské republiky, která se vyznačovala mírem a prosperitou – především pro střední vrstvu. Právě o finančně zaopatřených měšťácích také Feydeau píše a jim se vysmívá v tradici francouzského vaudevillu. O (anti)hrdinech komedií se vyjádřil Feydeauův předchůdce Eugène Labiche takto: „Ze všech námětů, které se mi nabízely, jsem si vybral měšťáka. Podstatou je průměrný ve svých neřestech i ctnostech, stojí napůl mezi hrdinou a mizerou, svatým a padouchem.“

Třetí francouzská republika zajišťovala střední třídě poklidný život mimo jiné díky imperiální moci Francie nad rozsáhlými koloniemi a díky nízkému finančnímu ohodnocení dělníků. Relativním klidem otřásla silně Dreyfusova aféra. Vykonstruovaný proces kolem židovského důstojníka Dreyfuse odhalil dobový antisemitismus, který pronikal do nejvyšších pater společnosti.

V roce 1889 se v Paříži odehrávala Světová výstava, jejíž hlavní atrakcí byla nově postavená Eiffelova věž. Stavět ji jezdili dělníci z okrajů Paříže, která se postupně rozrůstala a suburbanizovala. Na počest další Světové výstavy v roce 1900 bylo otevřeno metro. Návštěvníky výstav lákal kromě národních pavilonů také proslulý pařížský noční život. Hédonický svět kabaretů a šantánů byl nazýván „demi-monde“, polosvět, a autorům komedií poskytovaly inspiraci jeho bujaré večírky, na nichž se setkávali příslušníci různých společenských vrstev. Přes den pak často spolupracovali dramatici na svých hrách v pařížských kavárnách. Feydeau si nejvíce oblíbil kavárnu Maxim's, kde měl dlouhodobě rezervovaný stůl.

Doba kolem přelomu století přinesla obrovské množství vynálezů a technologických posunů. V roce 1895 promítali bratři Lumiérové svůj první film v Grand Café, v roce 1896 Armand Peugeot spustil výrobu svých automobilů a v roce 1898 Marie Curie-Sklodovská objevila radium. Po vynálezu telegrafu následoval telefon.

Svá díla tvořili postimpresionisté jako Paul Gauguin, Henri Rousseau či Henri Matisse. Na představení Sarah Bernhardt zvaly plakáty Alfonse Muchy a do Moulin Rouge zase ty od Toulouse-Lautreca. Probíhala francouzská divadelní reforma. Naturalista André Antoine v inscenaci *Řezníci* uvedené v Théâtre Libre šokoval diváky použitím opravdových kusů masa. V Théâtre d'Art se pro změnu symbolisté pokoušeli působit na všechny smysly diváků rozprašováním vůní. Společnost se proměňovala mílovými kroky. Nový zákon z roku 1883 umožnil ve Francii rozvod. Nadále se ovšem udržovala měšťácká morálka, která spoutávala své členy konvencemi a nutila je k neustálé přetvářce, jíž se francouzské frašky s oblibou vysmívaly.

GOTICKÁ KOMEDIE

V době, kdy psal Feydeau své komedie, zkoumal Sigmund Freud vliv potlačované sexuality na psychiku a vznik neuróz. Na začátku dvacátého století vznikla psychoanalytická škola. C. G. Jung popsal své teorie o kolektivním nevědomí, z něhož se vynořují zásadní archetypy, a silně tak ovlivnil studium mýtů. „*Pojem archetypu... je odvozen z mnohokrát opakovaného pozorování, že například mýty a pohádky světové literatury obsahují určité motivy, které jsou zpracovávány stále znovu a všude. S těmiž motivy se setkáváme ve fantaziích, snech, deliriích a bludných idejích současných jedinců.*“ Mezi Jungovými termíny se objevil archetyp Stínu – odvrácené strany osobnosti. „*Stín je... ona zahalená, potlačená, většinou méněcenná a provinilá osobnost, která svými nejnižšími výběžky zabíhá až do říše živočišných předků a zahrnuje tak celý historický aspekt nevědomí.*“ Temné postavy z pohádek, čarodějnice, upíři a vlkodlaci se vynořují z temných proudů našich snů. „*Sen jsou malá dvířka (...), která se otevírají do oné pradávné kosmické noci, která byla duší, když ještě dávno neexistovalo žádné vědomé já, a která bude duší daleko přesahující to, čeho kdy bude schopno vědomé já dosáhnout.*“

Hororové prvky v literatuře znali čtenáři Belle Époque velmi dobře. Ve druhé polovině osmnáctého století se přízraky objevovaly v gotických románech a přelom devatenáctého a dvacátého století byl posedlý spiritismem, médií a vyvoláváním duchů. *Dracula* Brama Stokera vznikl v roce 1897, tedy tři roky po Feydeauově *Noci v Edenu*, jíž je *Pupek Paříže* inspirován. Roku 1886 zase vyšel poprvé *Podivný případ Dr. Jekylla a pana Hyda* Roberta Louise Stevensona. Časté bylo i spojení hororu s humorem. Edgar Allan Poe se věnoval komediálnímu hororu například ve své povídce *A Predicament*.

Hotel Eden je u Feydeaua zkoumán pro podezření na výskyt strašidel. Hotel se stává parodií na duchy okupovaná stará sídla, jichž byla literatura 19. století plná. Zatímco ve Feydeauově původní hře jsou všechna strašidla jen výplodem myslí vyděšených hostů, v *Pupku Paříže* se objevují doopravdy jako personifikace temných částí lidské psyché svázané za denního světla pevnými konvencemi a o to agresivnější, když se při jedné noci v Edenu plně odhalí...

Je cosi hrozného v tom, že člověk má i stínovou stránku, která se neskládá jen z pouhých malých slabostí a vad na kráse, ale obsahuje i přímo démonickou dynamiku. Jednotlivce o tom ví zřídka: jako jednotlivci se mu totiž nechce věřit, že by mohl někde nebo nějak přesáhnout sama sebe. Když však připustíme, aby tyto neškodné bytosti utvořily masu, může vzniknout třešticí netvor a každý jednotlivec je pak jen malou buňkou v těle obludy, kde už se chť nechť nezmůže na víc, než že se podílí na krvavém opojení bestie, a dokonce ji podle svých schopností podporuje. Jelikož tyto možnosti stínové stránky člověka nejasně tušíme, odmítáme ji uznat. Slepě se vzpíráme hojivému dogmatu o dědičném hříchu, které je tak neobyčejně pravdivé. Dokonce se zdráháme přiznat si tento konflikt, přestože jej tak trýznivě pocítujeme.

Vzdělaný člověk se pokouší v sobě potlačit člověka primitivního, aniž by si uvědomil, že ho tím nutí ke vzpouře.

C. G. JUNG: ČLOVĚK A DUŠE

Třeba je pravá funkce komiky posunout mysl do úhlu šílenství bez rizika trvalého oddělení od takzvané normálnosti. Nasadit si na chvíli bláznovy brýle místo trvalých bláznovských očí. Teprve nedávno jsem se dočetl, že Nietzsche přirovnal smích k šílenství, „pokud je toto nejlubším poznáním“. Tak se s tím teď vytahuju. Snad se smějem, abychom „vyvětrali z duší tajenou krutost“.

JAN WERICH: ÚSMĚV KLAUNA

Situace frašky jsou v jistém smyslu mezní; nejde sice o základní otázky života a smrti, o klíčová dilemata etická a existenciální jako v tragédiích a velkých dramatech, ale v měřítku malého všedního života – který je doménou frašky – představují závažné a zásadní vyšinití z normálních mezí a vazeb. (...) Podle (pro frašku charakteristického) zákona schválnosti přibývají stále nové a nové kompli-

kace počátečního stavu, sotva jedno nebezpečí zmizí, objeví se další, ještě horší, vychází najevo to, co mělo zůstat utajeno, a naopak. Hrdina jedná, pózuje, vymlouvá se, vymýšlí, vysvětluje, lže a zdůvodňuje, skrývá se doslova i obrazně, ale vždy marně, kombinuje, manévruje a taktizuje.

Nová setkání, odhalení, nedorozumění, omyly, přeřeknutí si vynucují nové akce a reakce, stále více hrdinu determinují. Když dojde dech a argumenty, nezbyvá než prchat. Nastává útěk, honička.

ZDENĚK HOŘÍNEK: O DIVADELNÍ KOMEDIÍ

TVŮRCCI

DAVID DRÁBEK

Dramatik a režisér. Vystudoval filmovou a divadelní vědu na Filozofické fakultě Univerzity Palackého a potom nastoupil jako dramaturg do Moravského divadla v Olomouci. Mezi lety 1993 a 2003 působil jako umělecký vedoucí Studia Hořící žirafy. Režíroval v mnoha českých divadlech včetně Národního divadla a Divadla na Vinohradech, v letech 2005–2007 byl stálým režisérem pražského divadla Minor. Od roku 2009 vedl umělecky osm let Klicperovo divadlo v Hradci Králové. Je autorem tří desítek divadelních her, za něž byl mnohokrát nominován na Cenu Alfréda Radoka, resp. Cenu divadelní kritiky, pětkrát pak byl oceněn, a to za hry *Jana z parku*, *Akvabely*, *Náměstí bratří Mašínů* a *Jedlíci čokolády*. Od sezony 2018/19 je stálým režisérem Městských divadel pražských.

DAVID MAREK

Absolvoval Katedru scénografie DAMU. Kontinuálně spolupracoval s režisérem Michalem Dočkalem v Národním divadle, v divadle Komédie i v DJKT v Plzni. Dále spolupracoval s režisérkami Hanou Burešovou a Dorotou Szalmou a režiséry s Radovanem Lipusem, Jurajem Deákem, Janem Hřebejkem, Arnoštem Goldflamem a dalšími. Za scénografii k inscenacím *Cyrano z Bergeracu* a *Lakomec* byl nominován na Cenu Alfréda Radoka. Byl kurátorem české expozice Pražského Quadriennale 2003. Věnuje se také architektonické tvorbě a interiérovému designu.

SYLVA ZIMULA HANÁKOVÁ

Vystudovala výtvarnou výchovu na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity a scénografii na JAMU. Od roku 1986 pracuje jako kostýmní návrhářka pro divadlo, film a televizi. Věnuje se také volné tvorbě a autorskému šperku (řada samostatných výstav v Praze, Brně, Vídní). Spolupracovala s divadly po celé ČR (např. Divadlo Husa na provázku, Divadlo Radost Brno, Klicperovo divadlo Hradec Králové, Národní divadlo Praha, Dejvické divadlo, Divadlo na Vinohradech,

Divadlo Na Fidlovačce, Pražské komorní divadlo a další), nejčastěji s režiséry Vladimírem Morávkem, Jurajem Deákem, Davidem Jařabem, Miroslavem Krobotem, Vlastimilem Peškou aj. Spolupracovala i se zahraničními divadly (Göteborg, Paříž). Vytvořila řadu kostýmů pro film a televizi (*Císař a tambor*, *Vaterland*, *Maharal*, *Hlava-ruce-srdce*, *Četnické humoresky* aj.).

BARBORA HANČILOVÁ

Vystudovala obor činoherní dramaturgie na DAMU. Jako dramaturgyně působila v Divadle na Vinohradech a Divadle X10 a pravidelně spolupracuje s režisérem Ondřejem Štefaňákem. Píše divadelní hry. Její hry uvedlo Švandovo divadlo (*Kai/Abe 2011*, *Trollové mezi námi*), Divadlo na Vinohradech (*Za dveřmi*), Divadlo DISK (*Kamarád*) a Studio Mandragora (*Identity*). Účastnila se rezidence A studia Rubín Autor v domě. V roce 2020 byla nominována na Cenu divadelní kritiky za původní text *Za dveřmi*. Hra *Identity* vyhrála Dramatickou soutěž 2017 (dříve Cena Alfréda Radoka). Překládá z angličtiny. Kreslí *Bářiň komiks*.

DAREK KRÁL

Absolvoval Filozofickou fakultu Univerzity Palackého. Ještě během studií se spolužákem dramatikem a režisérem Davidem Drábkem založil Studio Hořící žirafy, v němž vytvořil pro divadelní inscenace veškerou hudbu. Spolupracoval s řadou českých režisérů, nejčastěji však s Drábkem, v jehož inscenacích je Králova hudba nezastupitelná. Také založil produkční firmu All Senses Production se sídlem v pražských Vrsovicích, kde se věnuje nejen hudbě užité (například hudební spoty, hudba k dokumentárním filmům), ale produkuje i alba mladým kapelám a interpretům. S Norou Grundovou vytvořil hudební projekt *Maya* a vydali několik alb (mj. i nominace na Cenu Anděl 2003).

MARTIN ŠIMEK

Dělá doktorát na Univerzitě Karlově v Praze v oboru film a historie. Spolupracoval s Pavlem Khekem jako spoluautor či choreograf na několika projektech (divadlo ABC, Divadlo na Vinohradech, Letní shakespearovské slavnosti Praha, Moravské divadlo Olomouc, Klicperovo divadlo). Spolupracoval s Petrem Mikeskou v MDMB. Je autorem a organizátorem projektu *Roztánčené*

divadlo. Věnuje se výuce na fakultě či středních školách a celkové osvětě v oblasti mediálního obrazu a kritického myšlení. Organizuje dostihy chrtů a výstavy psů v Mladé Boleslavi.

VOJTĚCH DVORÁK

Nejprve v MDP hostoval v inscenacích *Na východ od ráje* a *Hráči*. Vystudoval činoherní herectví na pražské DAMU v silném absolventském ročníku (s herci Pavlou Beretovou, Vojtěchem Dykem či Tomášem Dianiškou ad. a režisérkou Danielou Špinar a režisérem Janem Fričem). Roku 2008 se stal na deset let členem souboru královéhradeckého Klicperova divadla, kde ztvárnil řadu výrazných rolí v režii Jana Friče, Daniely Špinar či Davida Drábka (mj. titulní role ve *Figarově svatbě* a *Romeovi a Julii*). S tímto angažmá se rozloučil rolí v *Katech* Martina McDonagha a vydal se se svou ženou cestovat po Jižní Americe. Z cesty natáčel zábavný road movie seriál pro internetovou TV a cestovatelské reportáže pro pořad ČT *Objektiv*. Má vlastní talk show *Kvůli čeho*, vytváří a produkuje zábavné pořady pro televize a internetové portály. Je jedním z deseti frontmanů punkové kapely Vagyny dy Praga.

NINA HORÁKOVÁ

Studium činoherního herectví na pražské DAMU dokončila v roce 2012. Již v průběhu studia prokázala svůj výrazný hudební talent v inscenacích Divadla Na Fidlovačce (*My Fair Lady*, *Hvězdy na vrbě*, *Šumař na střeše*, *Babička*) a v Divadle Kalich v muzikálu *Vlasy* a *Pomáda*. V roce 2014 nastoupila do angažmá v Městském divadle Mladá Boleslav, kde ztvárnila mnoho výrazných rolí, například Eržiku v *Baladě pro banditu*, titulní roli v Giraudouxově *Ondině*, Oonu Chaplinovou v inscenaci *Chaplin* aj. Účinkovala také v několika projektech pohybového spolku Veselé skoky. Věnuje se sólovému zpěvu a také dabingu. Za titulní roli v tango operitě *María de Buenos Aires* v režii a choreografii Lenky Vagnerové byla nominována na Thálii.

EVA LEINWEBEROVÁ

Vystudovala herectví a režii na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU. V roce 1999 stála u zrodu Divadla Nablízko, ve kterém pak delší čas působila jako režisérka (*Salome*, autorská inscenace *Žrout*) a herečka (*Višňo-*

vý sad, *Horor*, *Zahrada*). Hostovala v divadle Komédie nebo hradeckém Klicperově divadle (*Akvabely*). Spolupracuje s pražským divadlem Minor (*O pejskovi a kočičce – scénář a režie*). Pravidelně se objevuje v televizi (*O ztracené lásce*, *Comeback*) i ve filmu (*Účastníci zájezdu*, *Vratné lahve*, *Ženy v pokušení*).

RADIM KALVODA

Studoval na brněnské konzervatoři a pokračoval studiem herectví na pražské DAMU. S přáteli založil Divadelní sdružení CD 94. Jejich první inscenací byla *Cesta kolem světa* a po ní následovaly další: *V zajetí filmu*, *Tři mušketýři* či *Prokletí rodu Baskervilleů*. Hostoval v Divadle v Celetné, v kladenském divadle a na scéně Městského divadla pražských se objevil poprvé v *Monty Pythonově létajícím kabaretu*, což mu nedlouho na to přineslo i nabídku stálého angažmá. Pohostinsky účinkoval také v inscenacích Národního divadla, Divadla Ta Fantastika nebo Letních shakespearovských slavností. Hrál v seriálech *Zdivočelá země* nebo *Co ste hasiči*.

DENIS ŠAFAŘÍK

V letech 2005–2007 studoval Taneční konzervatoř Praha. Při studiích na gymnáziu v Trutnově strávil rok v USA, kde se začal aktivně věnovat divadlu. V tom pokračoval i po absolvování gymnázia v Berlíně. Následovalo studium herectví na Katedře alternativního a loutkového divadla na DAMU. V roce 2018 hrál v televizní pohádce *Kouzelník Žito* a na podzim 2019 dokončil seriál *Zločiny Velké Prahy*. Spolupracuje s režiséry Štěpánem Gajdošem či Annou Klimešovou. Napsal knihu pro děti *Beztvárci*. Píše a točí vlastní filmy.

RENÁTA MATĚJČKOVÁ

Vystudovala činoherní herectví na pražské DAMU. V divadle DISK absolvovala v inscenacích *Platonov*, autorské hře Kryštofa Pavely *Digitální podzemí* a Shakespearově *Bouři*. Spolupracuje s generačním divadelním spolkem Distheatranz, společně s divadlem Pomezí vytvořili autorskou imerzivní inscenaci *Lístky, prosím*. Objevila se v několika krátkometrážních studentských filmech, například *Inhaereo* a *Pytlácká noc*.

MILAN KAČMARČÍK

Vystudoval ostravskou konzervatoř a od druhého ročníku hostoval v Divadle Petra Bezruče. Ve čtvrtém ročníku dostal nabídku na angažmá do Národního divadla moravskoslezského, ale po vojenské základní službě se vrátil k Bezručům za svým oblíbeným režisérem Josefem Janíkem. Na obou ostravských scénách se představil ve výrazných rolích jako Romeo, Roberto Zucco, Orestes, Radúz, Jan Ratkin, Tuzenbach, Julien Sorel, ale třeba i v roli Blanche du Bois ve Williamsově *Tramvaji do stanice Touha*. V roce 2002 odešel se svou ženou Apolenou Veldovou do angažmá v pražském Švandově divadle, kde zůstal do roku 2010. Průběžně také hostoval v Městském divadle v Mostě, Mladé Boleslavi, v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích, ve Strašnickém divadle či Na Fidlovačce.

TOMÁŠ MILOSTNÝ (dříve Sýkora)

Vystudoval na JAMU obor činoherní herectví. Od roku 1999 působil v Divadle Husa na provázku. Mezi jeho nejvýznamnější divadelní role tehdy patřil Smerďakov v *Bratřech Karamazových*, Hugo Pludek v *Zahradní slavnosti*, Kubeš v *Baladě pro banditu*, Rogožin v *Idiotovi*, Švejk a mnoho dalších. Pracoval kontinuálně s mnoha režiséry, výrazné role ztvárnil například u Vladimíra Morávka nebo Jana Antonína Pitínského. Spolupracoval často i s alternativními divadly (Divadlo Feste, Druhý Pád, Spolek sešlých) a diváci jej znají i z jeviště Národního divadla Brno, Divadla Bolka Polívky, Divadla U stolu nebo HaDivadla. V současné době také hostuje v A studiu Rubín v autorské inscenaci Simony Petrů *Náhradní existence*. Výraznější role měl ve filmech *Kuličky*, *Muži v říji*, *Sráči*, *Ženy, které nenávidí muže* a v seriálech *Kancl* a *Bohéma*.

ZDENĚK VENCL

V letech 1991–1994 spolupracoval se spolkem Kašpar (mimo jiné zde hrál v inscenaci *Hodina mezi psem a vlkem*), po rozdělení souboru odešel společně se skupinou Michala Dočekala do divadla Komédie, kde byl v angažmá až do Dočekalova odchodu do Národního divadla v roce 2002. Poté přišlo období profesní nezávislosti, kdy se intenzivně věnoval především kulturistice (v roce 2004 se dokonce dostal do finále mistrovství republiky v kategorii do 80 kg). Herectví ale nikdy zcela neopustil. Průběžně

se objevoval na různých pražských scénách (Branické divadlo, Divadlo Bez zábradlí, Divadlo Palace), účinkoval v muzikálech *Krysař* a *Excalibur* a natáčel pro film a televizi. Výrazné role ztvárnil například ve filmech *Tankový prapor*, *Šakalí léta*, *Perníková věž*, *Už, Už, Řád*, *Únos domů*, *Stalingrad* či v seriálu *Eden*.

MAXIME MEDEDA

Vystudoval žurnalistiku na Fakultě sociálních věd v Praze se specializací televizní sportovní komentátor. Tomuto oboru se však nikdy nevěnoval. Jeho velkým zájmem je divadlo. Objevil se v několika inscenacích Studia Ypsilon, hraje v Klicperově divadle v Hradci Králové a v Divadle Bez hranic, které spojuje profesionály a amatéry s vášní pro mimoevropské divadlo. Pochází z Beninu, ale už polovinu svého života strávil v Čechách, kde se svou partnerkou vychovává dvě děti.

OREST PASTUKH

Herec, režisér, spisovatel a dramatik. Pochází z Haličské oblasti na Ukrajině. Vystudoval Institut umění Karpatské národní univerzity. Jako herec a režisér působil v Kolomyjském divadle, Chmelnyckém hudebním a dramatickém divadle, Ivano-Frankivském hudebním a dramatickém divadle a od roku 2018 je hercem Kyjevského akademického divadla Zlatá brána. Na svém kontě má na třicet dramatických rolí, hrál krále Filipa i Picassa a za ztvárnění Chlestakova z Gogolovy hry *Revizor* byl oceněn kritikou i cenami na festivalech. Publikoval desítky povídek, básní, esejů a dramatických textů. Působil jako herecký pedagog. Objevil se ve filmech *EKC* o bojovníckém podzemní ukrajinské organizace a historickém snímku *Král Danylo*.

LUCIE DUCHÁČKOVÁ

Vystudovala Hudebně dramatické oddělení na Pražské konzervatoři. V Divadle Na Rejdišti absolvovala rolemi Elfi Elektry v inscenaci *Sportštyk* (režie David Czesany) a *Dympie* v inscenaci *After Dinner* (režie Kateřina Iváková). Objevila se v seriálech *Jak si nepodělat život*, *1. mise* a její zatím největší televizní rolí byla Sára v seriálu *Ochránce*.

LUCIA SCHUBERT

Vystudovala Vyšší odbornou školu hereckou, obor loutkoherectví. Po škole hostovala ve Švandově divadle ve hře *Sudička Lachesis* (Nina Divíšková) v roli Alter ega Lachesis (režie Jiří Frehár) a v divadle F. X. Šaldy na Malé scéně ve hře *Ženy*, kde ztvárnila více rolí (režie Vojtěch Štěpánek). Nyní ji můžete vidět v Městských divadlech pražských v inscenaci *Revizor* v roli Dívky z ledu (režie David Drábek).

KRISTÝNA JEDLIČKOVÁ

Studuje činoherní herectví na DAMU. Mezi její absolventské role patří Dívka v inscenaci *Krev na krku kočky*, Dara Doulebová ve *Spravedlivých* a Diana v *Žebrácké opeře*. Hostuje ve Švandově divadle v inscenaci *Příliš drahý jed* a v Divadle na Vinohradech se představila v roli Adély v inscenaci *Dům Bernardy Alby*. Hrála v několika studentských filmech.

IVANA STEJSKALOVÁ

Vystudovala Janáčkovu konzervatoř v Ostravě, hostovala už během studia v divadle Petra Bezruče. Po škole hrála dva roky v Těšínském divadle a pak se zase na pár let vrátila k Bezručům, kde se poprvé setkala s Davidem Drábkem při zkoušení jeho hry *Embryo*. Je na volné noze, vede herecké kurzy v Divadle pod Palmovkou, učí dramatickou výchovu na dvou ZUŠ, natáčí a působí v divadle Fórum.

XINDL X

VI. jm. Ondřej Ládek vystudoval scenáristiku na FAMU, je autorem scénářů k filmu *Restart* a seriálu *Comeback*. Zároveň jako písničkář Xindl X vydal pět studiových alb (*Návod ke čtení manuálu*, *Praxe relativity*, *Láska*, *Čecháček Made*, *Kvadratura záchranného kruhu*, *Sexy Exity*). Získal čtyři Zlaté desky a jednu Platinovou, devět nominací na Anděla, cenu Skokana roku v Českém slavíkovi, několik cen OSA a ceny na Portě i na Zahradě písničkářů. Švandovo divadlo uvedlo v roce 2010 jeho hru *Dioptrie růžových brýlí*, je také spoluautorem knihy *Bruno v hlavě z téhož roku*. V roce 2011 napsal spolu s Daliborem Cidlinským jr. na libreto Pavla Kohouta hudbu k muzikálu *Cyrano!! Cyrano!! Cyrano!! Poslední Roxanin sen* pro Divadlo na Vinohradech, za níž obdržel nominaci na Cenu Alfréda Radoka.

LEOŠ PETERÁČ

Vystudoval hereckou VOŠ ve Zlíně. Hrál v divadle Polárka a Městském divadle Zlín. Je multiinstrumentalista a působil v několika kapelách. Skládá hudbu k inscenacím.

Hudba a hudební produkce
DAREK KRÁL

Písňové texty
XINDL X A MAXIME MEDEDA

Akustická kytara a baskytara
ONDŘEJ ŠKOCH

Vokály
TEREZA RYCHLÁ

Hlasová spolupráce
MAXIME MEDEDA

Mix a mastering
ŠTĚPÁN ŠKOCH ve studiu All Senses Praha

PRVNÍ ŘADA

KLUB DIVÁKŮ MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH

MÍSTO DŮVĚRNÝCH POTKÁNÍ – POŘAD HOVORŮ A HUDBY, S LIDMI Z JEVIŠTĚ I ZÁKULISÍ – JEN PRO VÁS!

VÍCE ZÁŽITKŮ! VÍCE VÝHOD! ABSOLUTNÍ PŘEHLED!

CHCETE MÍT MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ, TEDY DIVADLA ABC, ROKOKO A KOMEDIE, Z PRVNÍ ŘADY? RAČTE VSTOUPIT DO NAŠEHO KLUBU DIVÁKŮ PRVNÍ ŘADA!

Více informací o výhodách pro členy klubu najdete na našem webu www.mestskadivadlaprazska.cz.

BUĎTE V OBRAZE!

DAVID DRÁBEK PODLE GEORGESE FEYDEAUA
PUPEK PAŘÍŽE

PREMIÉRA 25. 11. 2022 V DIVADLE ABC

Třetí premiéra sezony 2022/23.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Přebyl. Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Barbora Hančilová.

Grafická úprava Lucie Zelená.

Městská divadla pražská jsou vybavena bezdrátovými mikrofony
a zařízením Sennheiser od společnosti PANTER s. r. o.

Autora dramatického textu zastupuje Dilia, divadelní, literární,
audiovizuální agentura z.s., Krátkého 1, Praha 9.

Autora hudby zastupuje Aura-Pont s.r.o., Radlická 99, Praha 5.

Křesílka dodala Designpropaganda s. r. o.

ABC MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ KOMEDIEROKOKO

PRAHA
PRAHA
PRAHA

bnt attorneys
in CEE

MOULIN ROUGE!